

Jeg tilstaar, at jeg har været mellem dem, der stærkest have opfordret Ministeriet til at fravige sin oprindelige Nølerpolitik med Hensyn til at bringe Orden i Statens Forhold. Jeg tillægger nemlig den Omstændighed, at vi have Balance paa Finansloven, nogenlunde i alt Fald, den allerstørste Vigtighed. Vi maa bestræbe os for at komme ud af det forfærdelige Uføre, vi ere komne ind i i Løbet af de sidste Aar. Naar man har udtalt sig saa skarpt mod Finansstyrelsen i den senere Tid og opfordret Regeringen til at raade Bod paa de slette Forhold, følger deraf en Forpligtelse til at gaa bort fra Kritikken og over til det positive, at yde sin Medvirkning til, at vi kunne komme ind i ordnede Forhold.

Nu maa jeg ganske vist beklage de Veje, som Ministeriet er gaaet. Vi have ikke set noget som helst Forslag, som tilsigtede at skaffe Befolkningen i dette Land forøgede Indtægter, saaledes at den lettere kunde bære de Byrder, som nu lægges paa os. Det, vi have hørt Tale om, er Byrde paa Byrde. Men alligevel, hvis jeg ikke finder, at et Forslags Indhold er absolut forkasteligt, har jeg fundet mig forpligtet til at være med af den før nævnte, meget vægtige Aarsag. Saaledes har jeg ogsaa kunnet stemme for Jernbanetakstloven og Stempeloven o. s. v., ihvorvel jeg har den Frygt, at disse Love ikke ville føre til det gode Resultat i finansiell Henseende, som Ministeriet forventer; men jeg kan ikke bevise endnu, at det vil blive saaledes. Jeg maa derfor holde disse Betæneligheder tilbage og kan ikke undlade at følge Forslagene, naar de fremsættes, og vi ikke kunne faa noget andet.

Jeg skal dog ikke nægte, at det Forslag, vi i Øjeblikket behandle, er det mindst tiltalende af disse Love. Forelaa det i den samme Skikkelse som tidligere, vilde jeg stemme mod det til Trods for den Forpligtelse, jeg mener at have til at yde de ledende en Haandsrækning til at faa Sagerne bragte i Orden. Naar jeg nu imidlertid vil stemme for Forslaget, som det foreligger, dog med den Ændring, som jeg haaber maa blive gennemført, og som jeg straks skal omtale, gør jeg det for derved at yde min Anerkendelse af de vellykkede Bestræbelser, der ere gjorte, navnlig fra det ærede Medlem fra Fredensborgs (Johan Knudsen) Side for at borttage de værste af de Pletter, som Forslaget havde. Disse Bestræbelser ere ingenlunde helt lykkedes, og i og for sig vil jeg ikke sige, at Forslaget er tiltalende; men er man med til at søge at faa Forslaget forbedret, og lykkes det, maa man jo stille sig anderledes, end man vilde have gjort, hvis

disse Bestræbelser ikke vare lykkedes, i alt Fald delvis.

Jeg nægter dog ikke, at jeg finder, at dette Forslag, som jeg ogsaa udtalte det ved første Behandling, i mange Retninger er ganske mærkværdig smaaligt. Det er rene Smaaligheder, som Statskassen nu skal ind paa for at faa Penge i Kassen. Naar man endog gaar saa langt ned, at Staten maa strække sin Tiggerpose ud til Mester Jakel og andre saadanne Kunstnere, for at ogsaa de fremtidig skulle bidrage til at formindske vor Underbalance, er man virkelig kommen langt ned. Og det er jo ikke alene Mester Jakel, men mange andre lignende. Det er i alt Fald en Smaalighed, man er kommen ind paa, som maaske kunde være forstaaelig, hvis det var Kommunerne, der kom ind derpaa, hvis Staten overlod dem hele dette Skatteobjekt og skaffede sig Indtægter ad andre Veje. Den kunde da maaske spare paa Tilskuddet til Kommunerne og lade dem faa Lov til i de Former, de maatte ønske det, at opkræve den Slags Skatter. Saa kunde det maaske gaa an. Men der er noget højst utiltalende i den Maade, hvorpaa Staten nu skal trække Skatter ind paa uhyre mange Steder. Det vilde have været langt naturligere, naar vi er komne ind i denne finansielle Misère, blandt andet ved Toldloven, da at rette derpaa paa en saadan Maade, at man skaffede Borgerne forøgede Indtægter til at bære Byrderne. Man kunde ogsaa gaa bort fra det, der kan være meget fortjenstfuldt, saa længe Staten har Raad dertil, men er forkasteligt, naar den ikke har det, saasom at bygge urentable Baner, give Tilskud til Statshusmandsbrug o. s. v. Man kunde midlertidigt suspendere disse Ting, naar Faren for Statskassen er saa stor, som den i Øjeblikket faktisk er. Ingen af disse Veje, som ligge lige for, har man imidlertid nu villet gaa. Vi ere i den Situation, at vi maa lægge Skattebyrder paa Befolkningen som aldrig nogen Sinde tidligere, og samtidig maa vi forøge Statsgælden i en Grad som aldrig nogen Sinde tidligere. Hvis endda den ene af disse Ting kunde have gjort den anden overflødig, var Forholdet et andet. Men begge Dele maa vi gøre nu og begge Dele i et Omfang som ingen Sinde tidligere. Men en Beroligelse er der jo overfor dette Lovforslag dels i den Omstændighed, at det er væsentlig forbedret i Sammenligning med, hvad der tidligere forelaa, og dels i, at Loven skal underkastes en Revision senest 1915, idet jeg som andre ærede Medlemmer mener, at Loven i betydelig Grad bør reformeres, saaledes at vi dog i alt Fald